

Capitolul 20 - DEZVOLTAREA DURABILĂ ȘI AMPRENTA ECOLOGICĂ GLOBALĂ: CARACTERISTICI ȘI PARTICULARITĂȚI ,

Chapter 20 - SUSTAINABLE DEVELOPMENT AND THE GLOBAL ECOLOGICAL FOOTPRINT: CHARACTERISTICS AND PARTICULARITIES

Oxana SAVCIUC¹,
Iulian GANGAN²

Abstract

Sustainable development is a fundamental social, economic and environmental concept that seeks to combine the present needs of society with the future ability of the environment to meet those needs. The central aim of sustainable development is to ensure prosperity and well-being for the present without compromising resources and opportunities for future generations. Sustainable development indicators are those that track and communicate progress in integrating environmental concerns into economic growth, providing useful information for policy decisions and facilitating comparisons of progress between different countries (Greening Economic Growth, Calculating Greenhouse Gas (GHG) Emissions, Natural Resource Consumption).

The concept of „global ecological demand”, also known as „global ecological footprint”, is a measure of human impact on natural resources and the Earth's capacity to regenerate these resources. This concept was developed to assess how human consumption affects the environment and to provide insight into the sustainability of our lifestyles and economies.

Consultation with citizens, industry, non-governmental organizations and other stakeholders can provide a wide range of perspectives and ensure a fair representation of different interests and opinions from a sustainable development perspective.

Overall, informing policy decisions aims to create policies that are more effective, sustainable and better aligned with society's needs and expectations. It can contribute to creating a framework in which policies are well-informed, equitable and potentially beneficial to all citizens.

Keywords: *sustainable development, sustainable development indicators; environmental protection; global ecological footprint; policy decisions, green marketing strategies.*

JEL: *F01, M31, M38*

Introducere

Dezvoltarea durabilă reprezintă un concept fundamental în domeniul social, economic și ecologic, care urmărește să îmbine nevoile prezente ale societății cu capacitatea viitoare a mediului de a satisface aceste nevoi. Scopul central al dezvoltării durabile este de a asigura prosperitatea și bunăstarea actuală, fără a compromite resursele și posibilitățile pentru generațiile viitoare.

Analizând conceptele de „dezvoltare durabilă” și „economie verde” deosebim unele principii de dezvoltare care include în primul rând, respectarea capacității de regenerare a resurselor naturale și menținerea echilibrului în ecosisteme, pentru a evita epuizarea și degradarea acestora, care, de fapt ne induce spre dimensiunea ecologică.

Respectarea capacității de regenerare a resurselor naturale și menținerea echilibrului în ecosisteme sunt aspecte esențiale ale dezvoltării durabile, având un impact semnificativ asupra bunăstării prezente și viitoare a societății. Acest principiu subliniază importanța utilizării raționale a resurselor și a protejării mediului într-o manieră care să permită refacerea naturală a acestora și menținerea funcționării sănătoase a ecosistemelor.

¹ Conf. univ., dr., Academia de Studii Economice din Moldova, Departamentul „Marketing și logistică”, Chișinău, Republica Moldova, ox.savciuc@ase.md

² Drd., Academia de Studii Economice din Moldova, Departamentul „Marketing și logistică”, Chișinău, Republica Moldova, iulian.gangan@yahoo.com

Caracteristicile dezvoltării durabile

Pentru a respecta capacitatea de regenerare a resurselor naturale sunt necesare unele măsuri:

Tabelul 1. Direcții de acțiune în asigurarea dezvoltării durabile

Nr d/o	Măsuri de respectat	Caracteristici
1.	Gestionarea resurselor cu prudență	Utilizarea rațională și responsabilă a resurselor naturale, precum pădurile, apele, solurile și mineralele, ajută la evitarea epuizării lor ireversibile. Practicile de exploatare excesivă sau degradare a terenurilor trebuie înlocuite cu abordări sustenabile.
2.	Promovarea reciclării și regenerării	Încurajarea reciclării materialelor pentru a reduce dependența de resurse noi. De asemenea, susținerea tehnologiilor și practicilor care permit regenerarea resurselor, cum ar fi refacerea pădurilor sau regenerarea solurilor.
3.	Limitarea deșeurilor și poluarea	Reducerea producției de deșeurii și poluarea este esențială pentru menținerea calității mediului și a sănătății ecosistemelor. Promovarea practicii de producție curată și încurajarea utilizării energiei curate și eficiente.

Sursa: Elaborat de autori

Pentru a menține echilibrul în ecosisteme, ca aspect esențial ale dezvoltării durabile cu un impact deosebit asupra bunăstării prezente și viitoare societății, este necesară:

1. *Conservarea biodiversității.* Protejarea diversității speciilor și a habitatelor acestora contribuie la menținerea echilibrului în ecosisteme. Biodiversitatea are un rol crucial în furnizarea de servicii ecosistemice esențiale, precum polenizarea plantelor sau purificarea apei.

Conservarea biodiversității reprezintă eforturile de protejare și menținere a varietății de viețuitoare și a diversității genetice a speciilor în mediul lor natural. Biodiversitatea cuprinde întreaga gamă de organisme vii, de la microorganisme la plante, animale și ecosisteme întregi. Această diversitate biologică are o importanță fundamentală pentru funcționarea echilibrată a ecosistemelor și pentru bunăstarea umană și anume:

-Biodiversitatea asigură funcționarea corespunzătoare a ecosistemelor, contribuind la polenizarea plantelor, purificarea apei, menținerea fertilității solului și reglarea ciclurilor naturale. O varietate de specii într-un ecosistem creează interdependențe care mențin stabilitatea și rezistența în fața schimbărilor;

-Diversitatea biologică adăpostește o multitudine de organisme cu potențial științific și medical. Multe plante, animale și microorganisme conțin substanțe chimice utile pentru dezvoltarea de medicamente și tehnologii;

-Variatatea de culturi agricole și de animale domestice reprezintă o componentă vitală a biodiversității. Aceasta asigură reziliență în fața bolilor și schimbărilor de mediu și contribuie la securitatea alimentară globală:

-Ecosistemele diversificate sunt destinații atractive pentru ecoturism și recreere în natură. Acest tip de turism poate aduce beneficii economice comunităților locale și poate spori conștientizarea și grija față de mediul înconjurător;

-Activități umane precum defrișările, poluarea, schimbările de destinație a terenurilor, vânătoarea excesivă și schimbările climatice au un impact semnificativ asupra biodiversității. Pierderea habitatelor naturale și extincția speciilor pot avea consecințe grave asupra funcționării ecosistemelor și asupra umanității în ansamblu;

-Pentru a proteja biodiversitatea, se iau măsuri precum stabilirea ariilor protejate, implementarea legislației privind conservarea speciilor amenințate, promovarea practicilor agricole și de pescuit durabile, educația publicului și cercetarea științifică;

-Conform Agendei 2030 pentru Dezvoltare Durabilă[3], Obiectivele de Dezvoltare Durabilă (ODD-urile) ale ONU includ obiective specifice legate de conservarea și utilizarea sustenabilă a biodiversității pentru a asigura un viitor durabil pentru toate formele de viață pe Pământ.

Conservarea biodiversității este esențială pentru menținerea sănătății ecosistemelor, a securității alimentare și a bunăstării umane pe termen lung.

2. *Evitarea perturbărilor majore.* Minimizarea impactului intervențiilor umane asupra ecosistemelor, precum păduri tropicale, zone umede sau recife de corali. Acest lucru poate preveni perturbările majore care pot avea efecte negative pe termen lung. Evitarea perturbărilor majore se referă la eforturile de a preveni sau minimiza intervențiile umane sau evenimentele care ar putea cauza daune semnificative în ecosistemele naturale. Aceste perturbări majore pot include acțiuni precum defrișările extinse, poluarea gravă, dezvoltarea urbană necontrolată sau alte activități care perturbă echilibrul și funcționarea normală a ecosistemelor.

Făcând o retrospectivă asupra ecosistemelor deosebit de câteva aspecte-cheie care ar permite evitarea perturbărilor majore în ecosisteme:

1. Păstrarea habitatelor naturale nealterate este esențială pentru menținerea biodiversității și a funcționării ecosistemelor. De exemplu, păduri intacte oferă adăpost și hrană pentru multe specii, iar zonele umede contribuie la reglarea fluxurilor de apă și purificarea acesteia.

2. Dezvoltarea urbană necontrolată poate duce la distrugerea habitatelor naturale și la creșterea poluării. Prin adoptarea planificării urbanistice sustenabile, se poate evita extinderea neregulată și se poate menține un echilibru între spațiile verzi și zonele construite.

3. Industria și activitățile economice pot cauza poluare și degradare a mediului. Implementarea tehnologiilor mai curate și respectarea regulamentelor de mediu ajută la reducerea impactului negativ.

4. Defrișările necontrolate pot duce la pierderea habitatelor, eroziunea solului și dezechilibrul în cadrul ecosistemelor. Prin aplicarea reglementărilor și promovarea practicilor sustenabile de utilizare a pădurilor, se poate preveni distrugerea masivă a acestor ecosisteme.

5. Utilizarea rațională a resurselor naturale, cum ar fi apele sau solurile, poate evita degradarea și epuizarea acestora. Implementarea practicilor agricole durabile și gestionarea adecvată a resurselor de apă contribuie la evitarea perturbărilor.

6. Creșterea nivelului de conștientizare în rândul publicului cu privire la impactul negativ al perturbărilor majore asupra mediului poate conduce la schimbări de comportament și la sprijin pentru practici mai sustenabile.

7. Multe perturbări majore pot avea efecte la nivel global. Cooperarea între țări și angajamentul comun pentru protecția mediului pot contribui la prevenirea și gestionarea acestor amenințări.

Evitarea perturbărilor majore este crucială pentru menținerea sănătății ecosistemelor și pentru asigurarea resurselor viitoare. Aceste eforturi contribuie la dezvoltarea durabilă și la protejarea patrimoniului natural al planetei.

3. *Planificarea adecvată a folosirii terenurilor și evitarea defrișărilor necontrolate sau schimbărilor de destinație a terenurilor pot ajuta la menținerea integrității ecosistemelor.*

Respectarea capacității de regenerare a resurselor naturale și menținerea echilibrului în ecosisteme nu doar protejează mediul înconjurător, ci asigură și resursele necesare pentru generațiile viitoare, contribuind astfel la dezvoltarea durabilă și la bunăstarea continuă a societății.

În al *doilea rând*, apare dimensiunea socială, care orientează spre asigurarea justiției sociale, egalității de șanse și a accesului la servicii esențiale pentru toți membrii societății, fără discriminare.

În al *treilea rând*, se conturează și dimensiunea economică, care se referă la promovarea unei creșteri economice sănătoase și echitabile, care să țină cont de impactul asupra mediului și care să contribuie la reducerea sărăciei și la îmbunătățirea calității vieții.

Dezvoltarea durabilă implică abordarea problemelor complexe și interconectate, precum schimbările climatice, degradarea mediului, sărăcia și inegalitățile sociale și presupune adoptarea unor politici și practici care să integreze aceste dimensiuni și să promoveze un echilibru între dezvoltarea economică, protecția mediului și bunăstarea socială [1].

Agenda 2030 pentru Dezvoltare Durabilă adoptată de Organizația Națiunilor Unite include Obiective de Dezvoltare Durabilă (ODD-uri), care acoperă o gamă largă de aspecte, de la eradicarea sărăciei și a foametei până la asigurarea educației de calitate, egalitatea de gen, gestionarea sustenabilă a resurselor, energie curată, justiție și pace.

Indicatorii dezvoltării durabile

Republica Moldova se situează pe ultimul loc printre țările europene în ceea ce privește investițiile destinate protecției mediului. Atât Guvernul, cât și companiile din țară cheltuiesc prea puțin pentru aceste obiective comparativ cu majoritatea țărilor europene. În ultimii ani, Moldova a alocat doar 0, 5% din Produsul Intern Brut pentru protecția mediului, în timp ce media Uniunii Europene este de 1, 9% [4].

Există diverse motive pentru scăderea investițiilor în acest domeniu, în general legate de constrângerile financiare și de situația economică din Moldova. Mijloacele economice utilizate pentru aspectele legate de mediu (precum taxele și aprobările de mediu) nu reușesc să schimbe situația în bine. Adesea, protecția mediului este lăsată în urmă în favoarea altor priorități, fie politice, fie economice.

Subvențiile pentru energie sunt în principal rezultatul scăderii taxelor pentru consumatorii casnici de gaze naturale și electricitate. Această situație derivă din faptul că Moldova depinde în totalitate de importurile de energie și din nivelul redus al standardului de viață al majorității semnificative a populației. Costurile legate de resursele energetice sunt un subiect constant de dezbateră în societate, adesea cu implicații politice. Din moment ce Moldova nu înregistrează progrese economice semnificative, orice inițiativă de a elimina taxe sau de a crește tarifele este imediat întâmpinată cu reacții critice din partea populației, mediului de afaceri sau din partea opozanților politici.

Politicile axate pe dezvoltarea durabilă nu pot fi implementate eficient fără indicatori adecvați pentru monitorizarea progresului. Indicatorii de dezvoltare durabilă pot avea rolul de:

- A urma și comunica progresele în privința integrării aspectelor ecologice în creșterea economică.
- A furniza informații utile pentru deciziile politice.
- A impune o responsabilitate Guvernului față de actorii interesați la nivel național și internațional.

- A crește gradul de conștientizare publică cu privire la legăturile dintre creșterea economică și starea mediului.

- A facilita comparațiile privind progresul între diferite țări.

Ecologizarea creșterii economice se referă la eforturile de a dezvolta și implementa practici economice durabile care să reducă impactul negativ asupra mediului în timp ce se menține creșterea economică. Urmărirea și comunicarea progreselor în ceea ce privește ecologizarea creșterii economice implică monitorizarea și raportarea evoluției în implementarea acestor practici sustenabile, precum și împărtășirea acestor informații cu publicul larg și cu părțile interesate.

În acest sens, pentru a măsura progresul în direcția unei economii mai verzi, am putea determina unii indicatori de performanță ecologică, cum ar fi: emisiile de gaze cu efect de seră, consumul de resurse naturale, producția de deșeuri etc. Acești indicatori pot fi monitorizați în timp și pot oferi o perspectivă asupra evoluției spre sustenabilitate.

Calcularea emisiilor de gaze cu efect de seră (GES) implică determinarea cantității de gaze cu efect de seră eliberate în atmosferă ca rezultat al activităților umane. Aceste gaze contribuie la încălzirea globală prin captarea radiației termice în atmosferă. Calcularea acestor emisii este importantă pentru evaluarea impactului asupra schimbărilor climatice și pentru dezvoltarea strategiilor de reducere a emisiilor.

Principalele etape în determinarea emisiilor de gaze cu efect de seră sunt:

1. Identificarea surselor de emisii. Aceste surse pot include arderea combustibililor fosili, producția industrială, transportul, agricultura etc.

2. Colectarea datelor. Aceste date pot include cantitatea și tipul de combustibil folosit, producția industrială, distanțele parcurse în transport, utilizarea energiei electrice etc.

3. Factori de emisie. Acești factori reprezintă cantitatea de gaze eliberată pentru o unitate specifică de activitate sau consum de combustibil. Factorii de emisie pot varia în funcție de resursele locale și a altor condiții.

4. Calculul emisiilor. Emisiile de gaze cu efect de seră se calculează folosind formula generală: Emisii = Cantitatea activității sau consumul de combustibil x Factorul de emisie. De exemplu, pentru calculul emisiilor de CO₂ din arderea combustibilului, formula ar fi: Emisii CO₂ = Cantitatea de combustibil x Factorul de emisie pentru CO₂.

5. Convertirea în unități de măsură standard. Asigurați-vă că datele introduse și calculate sunt în unități de măsură standard, precum tone de CO₂ echivalent. Acest lucru permite compararea emisiilor între diferite surse sau regiuni.

6. Calculul emisiilor totale. Se sumează emisiile calculate pentru fiecare sursă pentru a obține emisiile totale de gaze cu efect de seră pentru o anumită perioadă de timp (de obicei, un an).

7. Elaborarea raportului și analiza. În această etapă se raportați rezultatele calculului, fie intern, pentru planificare și monitorizare, fie extern, pentru cerințele de raportare la nivelul guvernului sau al organizațiilor. Analiza datelor poate oferi o perspectivă asupra celor mai mari surse de emisii și poate ghida deciziile pentru reducerea acestora.

Este important să menționăm că calculul emisiilor de gaze cu efect de seră poate fi un proces complex și necesită date precise și factori de emisie actualizați. În multe cazuri, organizațiile și guvernele colaborează cu experți în domeniul schimbărilor climatice pentru a asigura o calculare corectă și adecvată a emisiilor.

Consumul de resurse naturale se referă la utilizarea și epuizarea resurselor provenite din mediul natural pentru a satisface nevoile umane. Aceste resurse includ tot ceea ce extragem din mediul înconjurător, precum apa, solul, combustibilii fosili, mineralele, lemnul și alte materii prime.

Consumul excesiv și nesustenabil al resurselor naturale are implicații semnificative asupra mediului, biodiversității și a viabilității viitoare a planetei noastre.

Există două categorii principale de resurse naturale:

- Resurse regenerabile, care pot fi regenerabile prin procese naturale, cum ar fi soarele, apa, vântul și plantele;

- Resurse neregenerabile, care nu pot fi regenerabile într-un timp rezonabil, cum ar fi combustibilii fosili (cărbune, petrol, gaze naturale) și mineralele.

Consumul excesiv și nesustenabil poate duce la epuizarea resurselor naturale. De exemplu, exploatarea excesivă a pădurilor poate duce la defrișări și la pierderea biodiversității, iar exploatarea necontrolată a resurselor minerale poate duce la diminuarea stocurilor și la distrugerea ecosistemelor.

Consumul intensiv de resurse naturale poate provoca degradarea solului, poluarea apei și aerului, schimbări în ciclurile naturale ale elementelor chimice și distrugerea habitatelor naturale. Toate acestea pot contribui la schimbările climatice, pierderea biodiversității și alte probleme ecologice majore.

Amprenta ecologică globală

Conceptul de „solicitare ecologică globală”, cunoscut și sub denumirea de „amprenta ecologică globală”, este o măsură a impactului uman asupra resurselor naturale și a capacității Pământului de a regenera aceste resurse. Acest concept a fost dezvoltat pentru a evalua modul în care consumul uman afectează mediul și a oferi o perspectivă asupra sustenabilității stilurilor noastre de viață și a economiilor.

Conceptul de „solicitare ecologică globală” sau „amprenta ecologică” a fost dezvoltat de către Mathis Wackernagel și William E. Rees, doi cercetători de la Universitatea din British Columbia, Canada, la începutul anilor 1990. Ei au prezentat acest concept într-un studiu publicat în 1996 în revista „Ecological Economics” [5].

Mathis Wackernagel și William Rees au dezvoltat această abordare pentru a măsura impactul uman asupra resurselor naturale într-o manieră comprehensivă și pentru a oferi o perspectivă asupra modului în care stilul de viață uman influențează mediul și planeta. Ideea centrală este că oamenii consumă resurse naturale și generează deșeuri, iar aceste acțiuni pot fi comparate cu capacitatea Pământului de a furniza aceste resurse și de a absorbi deșeurile.

Prin introducerea acestui concept, Wackernagel și Rees au creat un instrument puternic pentru a evalua durabilitatea și a încuraja adoptarea unor stiluri de viață și modele economice mai puțin intensive din punct de vedere al resurselor. De-a lungul timpului, amprenta ecologică a devenit un instrument semnificativ în domeniul studiilor despre sustenabilitate și impactul uman asupra mediului.

Amprenta ecologică măsoară cantitatea de teren și apă necesară pentru a produce toate bunurile și serviciile consumate de o populație dată într-o anumită perioadă de timp, precum un an. Acest concept ia în considerare o gamă largă de resurse și activități, inclusiv producția de alimente, materiale de construcții, energie, precum și absorbția deșeurilor generate de aceste activități [3].

Din cele menționate reiese că măsurarea amprentei ecologice implică, în general, trei componente principale:

1. Amprenta resurselor (biocapacitatea utilizată), ce are în vedere dimensiunea terenului și a apei, necesare pentru a produce resursele naturale utilizate pentru producție, consum și absorbția deșeurilor generate de activitățile umane.

2. Amprenta de carbon, ce reprezintă cantitatea de teren și apă necesară pentru a absorbi emisiile de carbon generate de arderea combustibililor fosili. În mod specific, reflectă cantitatea de teren necesară pentru a converti CO₂ în oxigen prin procesele naturale.

3. Biocapacitatea ori volumul de resurse naturale și teren disponibile pentru a satisface cerințele umane și pentru a absorbi deșeurile generate de activități. Este o măsură a capacității Pământului de a susține diversitatea vieții și nevoile umane.

Dacă amprenta ecologică a unei populații depășește incapacitatea Pământului, înseamnă că oamenii consumă resurse mai rapid decât acestea pot fi regenerare, ceea ce duce la degradarea mediului și la epuizarea resurselor. În cazul în care incapacitatea este mai mare decât amprenta, există o anumită rezervă în utilizarea resurselor.

Amprenta ecologică globală este utilizată pentru a evalua gradul în care activitățile umane contribuie la schimbările climatice, pierderea biodiversității, degradarea solului și alte probleme ecologice majore. Ea oferă o perspectivă asupra modului în care stilurile noastre de viață, alegerile de consum și modelele de producție pot influența sustenabilitatea mediului.

Conceptul de „solicitare ecologică globală” este un instrument important în promovarea conștientizării cu privire la impactul uman asupra mediului și în încurajarea unui consum și o dezvoltare mai durabile.

Informarea deciziilor de politici (policy decision-making) se referă la procesul de utilizare a informațiilor, datelor, cercetărilor și analizelor pentru a dezvolta politici publice eficiente și bine fundamentate. Acest proces implică evaluarea nevoilor și obiectivelor societății, identificarea problemelor, explorarea opțiunilor și formularea soluțiilor în mod argumentat. Informarea deciziilor privind politicile joacă un rol crucial în asigurarea faptului că politicile adoptate de guverne sau alte organizații sunt coerente, bine direcționate și bazate pe dovezi.

Pentru a informa deciziile de politici, este esențial să se desfășoare *cercetări și analize riguroase*. Acestea pot include colectarea de date, evaluarea tendințelor, identificarea problemelor și evaluarea impactului politicilor existente sau propuse [4].

Informațiile bine fundamentate necesită date și dovezi precise și relevante. Acest lucru poate implica efectuarea de sondaje, studii de teren, analize economice și evaluări ale impactului social și de mediu.

O parte importantă a informării deciziilor de politici este evaluarea costurilor și beneficiilor diferitelor opțiuni. Aceasta poate ajuta la identificarea celor mai eficiente soluții din punct de vedere al resurselor, inclusiv prin adoptarea unor strategii de marketing ecologic la nivelul agenților economici.

Strategiile de marketing ecologic definesc posibilități adecvate de transpunere în practica a instrumentelor de marketing clasic, ele stabilesc opțiunile posibile ale întreprinderii în ceea ce privește acțiunile vizând protecția mediului.

Etapele realizării unei strategii de marketing ecologic în concordanță cu cerințele pieței presupune stabilirea:

- domeniului de acțiune, altfel spus identificarea: pieței sau a segmentului de piață, produselor compatibile cu cerințele de protecție a mediului;
- poziției față de ceilalți actori ai pieței: clienți, furnizori, asociați, concurenții. În marketingul ecologic, piața poate fi tratată fie concentric, fie diferențiat.

Abordarea concentrică a pieței presupune încercarea întreprinderii de a câștiga o poziție puternică pe „piețe parțiale” (segmente), fiind vorba de o „politică” a nișelor.

În cadrul *abordării diferențiate*, întreprinderea încearcă să pătrundă pe toate segmentele de piață cu produse diferite.

Se procedează, mai întâi, la o segmentare a pieței în scopul localizării unor segmente avantajoase pentru companie, fie din punctul de vedere al stabilității cererii, fie din punctul de vedere al stabilității concurenței.

Abordarea eficientă a unui segment de piață sensibil la cerințele de protecție a mediului se poate face prin variante ale unui produs, variante tehnologice, inovații de produs etc. Astfel, piața se poate lărgi, existând posibilitatea creării și descoperirii unor noi piețe de desfacere și a accesului la acestea. Formularea și realizarea strategiilor de marketing ecologic se află sub influența cerințelor ecologice, a potențialului firmei, dar și a potențialului pieței [2].

Consultarea cu cetățenii, industria, organizațiile non-guvernamentale și alte părți interesate poate oferi o gamă largă de perspective și poate asigura o reprezentare echitabilă a diferitelor interese și opinii din perspectiva dezvoltării durabile.

În unele cazuri, pot fi dezvoltate diferite scenarii pentru a evalua impactul politicilor în diferite contexte. Acest lucru poate ajuta la înțelegerea consecințelor posibile ale deciziilor luate.

După implementarea politicilor, este important să se evalueze impactul acestora în timp și să se monitorizeze implementarea. Acest lucru poate ajuta la identificarea necesității de ajustări sau îmbunătățiri ulterioare.

Rezultatele cercetărilor și analizelor ar trebui să fie comunicate în mod transparent și accesibil către cei responsabili de luarea deciziilor, dar și către publicul larg. Aceasta poate contribui la construirea încrederii și la încurajarea angajării publicului în procesul de luare a deciziilor.

Informațiile pot varia în funcție de contextul politic și social. Decidenții politici trebuie să fie pregătiți să ajusteze direcțiile pe baza noilor date și a schimbărilor din mediu.

Concluzii

În ansamblu, informarea deciziilor de politici are ca scop crearea unor politici mai eficiente, mai sustenabile și mai bine aliniate cu nevoile și așteptările societății. Aceasta poate contribui la crearea unui cadru în care politicile sunt bine fundamentate, echitabile și potențial benefice pentru toți cetățenii.

Responsabilizarea Guvernului față de părțile interesate naționale și internaționale se referă la obligația și angajamentul guvernului de a răspunde în fața diferitelor grupuri și organizații cu interese și preocupări legate de politici, legi, decizii și acțiuni guvernamentale. Aceasta implică asigurarea unei comunicări transparente, consultarea adecvată și luarea în considerare a opiniilor și nevoilor acestor părți interesate în procesul de luare a deciziilor. Acest aspect este esențial pentru o guvernare democratică și pentru promovarea deciziilor politice legitime și echitabile.

Sensibilizarea publicului cu privire la legăturile dintre creșterea economică și mediu este esențială pentru a promova înțelegerea și conștientizarea asupra modului în care dezvoltarea economică poate influența mediul înconjurător și pentru a încuraja adoptarea unor practici mai durabile și responsabile. Legăturile dintre creșterea economică și mediu sunt complexe și diverse, iar educația și sensibilizarea publicului pot juca un rol crucial în promovarea schimbării de comportament și în sprijinirea politicilor sustenabile.

Compararea progresului între țări este o activitate importantă pentru a evalua și înțelege diferențele și asemănările în ceea ce privește dezvoltarea economică, socială, mediul înconjurător și alți indicatori relevanți. Această comparație poate oferi o perspectivă mai amplă asupra performanței fiecărei țări și poate ajuta la identificarea bunelor practici, a problemelor și a potențialelor domenii de îmbunătățire.

În acest sens, compararea progresului între țări poate furniza o perspectivă bogată și complexă asupra dezvoltării globale, cu potențialul de a ghida politici și decizii în direcția unui viitor mai durabil și mai prosper.

Bibliografie

- Capcelea, A., Capcelea, V (2013), Managementul ecologic. Fundamentarea teoretică și evoluția paradigmelor. Ch.: Î.E.P. Știința, ISBN 978-9975-67-835-3.
- Stoian Mirela (2003), Ecomarketing, Editura ASE, București, 277 pagini, ISBN 973-594-281-X.
- Studiu De Performanțe în Domeniul Protecției Mediului Republica Moldova Comisia Economică Pentru Europa. Comitetul pentru Politica de Mediu Studiul al doilea Națiunile Unite New York și Geneva, 2005. https://unece.org/DAM/env/epr/epr_studies/moldova%20II%20m.pdf, accesat pe 20.08.2023.
- Spre o transformare verde a Republicii Moldova. Analiza situației din 2021. Raport Național bazat pe setul OCDE de indicatori a creșterii verzi, <https://euneighbourseast.eu/wp-content/uploads/2022/02/report-green-growth-indicators-republic-moldova-2021-rom.pdf>.
- Mathis Wackemagel, William E. Rees (2017), An Analysis of Mathis Wackernagel and William Rees's Our Ecological Footprint, 116 Pages, Published July 5, ISBN 9781912128020.